

*Minunilor mele,
Ioana Maria și frățiorului ei,
care se pregătește să vină*

MĂDĂLINA NEACȘU ROMAN

PĂDUREA TĂCUTĂ

Povești pentru oameni mari

EDITURA

CRAIOVA
2020

MULȚUMIRI

Aș vrea să cred că ai mei copii nu vor ezita niciodată atât de mult, în a-și îndeplini un vis, așa cum am ezitat eu însămi în publicarea acestui volum.

Pădurea Tăcută nu ar fi văzut lumina tiparului fără ajutorul unor ființe minunate, cărora le mulțumesc pentru că au fost acolo sau, pur și simplu, pentru că și-au intersectat cărarea cu a mea, la momentul potrivit.

Mulțumesc soțului meu, mereu împământat și echilibrat, care nu și-a pierdut speranța că, prin răbdare și iubire, poate îmbânzi o zodie de foc. Știu că știe, în adâncul sufletului, că nu va reuși niciodată acest lucru, dar e mereu acolo, neclintit în încăpățânarea lui. Dragul meu, TE IUBESC!

Mulțumesc părinților mei pentru TOT, dar mai ales pentru noua și surprinzătoarea lor ipostază de bunici perfecți.

Mulțumesc prietenilor mei buni, Cristi L. și Stelian P., care au insistat, până la epuizare, să public *Pădurea Tăcută*.

Mulțumesc tuturor celor care, „ascunși” sub masca personajelor cărții, m-au inspirat în a scrie, m-au crescut și m-au șlefuit – mai dur sau mai blând – în omul care sunt astăzi.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru Minunile și Iubirea pe care mi le-a oferit în această viață!

Cuprins

O cheie pentru drumul înainte, prin paginile acestei cărți	5
CEA-MAI-MARE-FRUNZĂ-DIN-COPAC	7
I.....	7
II.....	10
III.....	13
IV.....	18
V.....	21
ALBINA.....	26
I.....	27
II.....	29
III.....	33
IV.....	37
PUIUL DE ȘOIM	39
I.....	39
II.....	42
III.....	44
IV.....	45
V.....	48
VI.....	51

DOCTORUL PĂDURII	55
I.	55
II.	57
III.	60
IV.	63
V.	67
VI.	68
CORNUT	69
I.	69
II.	73
III.	77
IV.	79
V.	81
ÎNVĂȚĂTURILE MAMEI LUP CĂTRE FIICA EI, ROUA... 83	
I. DESPRE HIENE	85
II. DESPRE LUPTELE PROPRII ȘI ALE ALTORA ... 87	
III. DESPRE PĂDURE	90
IV. DESPRE LIBERTATE	91
V. DESPRE CARACTERE DEGHIZATE.....	94
VI. DESPRE CEI PUTENICI ȘI CEI SLABI.....	98
VII. DESPRE IUBIRE	99
GREIERELE ȘI FURNICA	101
CRIVĂȚ I.	101
CRIVĂȚ II.	104
CRIVĂȚ III.	106
CRIVĂȚ IV.	108
CRIVĂȚ V.	109
CRIVĂȚ VI.	110
CRIVĂȚ VII.	112
CRIVĂȚ VIII.	115

CRIVĂȚ IX.	116
CRIVĂȚ X.	117
CRIVĂȚ XI.	118
CRIVĂȚ XII.	119
CRIVĂȚ XIII.	121
CRIVĂȚ XIV.	123
CRIVĂȚ XV.	126
MULȚUMIRI	130

CEA-MAI-MARE-FRUNZĂ-DIN-COPAC

*“Căci frunza, din cer, o să-și aleagă
atâta înțelepciune cât poate să-nțeleagă”*

I.

Ploua liniștit și monoton, ca viața. Viața ei – de privighetoare rătăcită într-o pădure căreia nu-i știa nici începutul și nici sfârșitul, dar despre care simțea că nu-i poate aparține. Toată copilăria stătuse în cuib, privind cerul și vulturii cum zboară în rotocoale îndrăznețe deasupra pădurii, crezând că este doar o chestiune de timp până va ajunge să aibă și ea propriile spirale în văzduh. Dar n-a fost așa și zilele au trecut la fel. Așa că, într-o zi, și-a adunat tot curajul și toată frica de necunoscut și gata... a zburat fără să privească înapoi.

Trecuseră câteva zile de când nu poposise nicăieri. Cerul era mai senin acum, iar vântul nu mai avea de mult miros de primăvară sălbatică. Aripile începuseră déjà să cadă grele și zborul să-i devină mai dureros decât lipsa de direcție. Pătrunsă de oboseală, privighetoarea se lăsă moale pe creanga unui arbore falnic și vru să închidă ochii pentru câteva clipe.

– Să fiu al naibii! Ce bine că n-am orbit până acum. Pierdeam șansa să văd așa o pulpiță... se auzi o voce gravă, de undeva din apropiere.

- Poftim? spuse privighetoarea scoasă din gândurile ei.
- Ce penaj, ce penaj! continuă aceeași voce.
- Tu cine mai ești?
- Auuu, curcubeul are și glas. Ce-i, cioculeț? Te faci că nu mă vezi? Sunt Cea-mai-mare-frunză-din-copacul-ăsta. Îmmm? Te prefaci indiferentă, când, de fapt, teaca mea ți-a sărit în ochi de la trei kilometri... Nu degeaba ai aterizat tocmai pe creanga mea, spuse vocea ușor amuzată.
- Ah, e creanga ta? N-am știut. Am să plec.
- Eiiii, unde să pleci, pufuleț? Abia ai venit. Și unde mai pui că poate începe și ploaia. Lasă-mă acum să-mi fac dușul sub ochii ăștia ai tăi.
- Ascultă, buruiană. N-am nicio dispoziție pentru glumele tale.
- Ahhhh, tremură frunza dramatic și amuzat. “Buruiană” ai spus? Asta a durut, păsărică.
- Privighetoarea se uită la frunză cu ochii mari și neîncrezători.
- Îmi pare rău. Sunt foarte obosită. Zbor de mult timp și
- Se vede. Ce-ar fi să te odihnești puțin? N-ai nicio grijă. Promit să nu profit de ciocul tău, la noapte.
- Ha! Ha! Măcar dacă ai avea cu ce! Ești glumeț, Frunză.
- Au! Au! Au! Auzi la ea “dacă aș avea cu ce!”. Ehhh... 1-0 pentru tine, vrăbiuță. Dar mai vedem noi...
- Și Frunza zâmbi. Noaptea se lăsă caldă și liniștită peste pădure. Privighetoarea nici măcar nu simți când o cuprinse somnul și adormi, fără vise, până când razele de soare îi împunseră, ghidușe, ochii.
- Neața, cioculeț. Cum ai dormit?
- Bună dimineața, Frunză. Minunat. M-am odihnit. Sunt gata de drum. Și mulțumesc de găzduire.

- Hei, unde te grăbești așa? Ai vreun drăguț adormit în așteptarea sărutului?
- Te pârlește curiozitatea, buruiană?
- Hei, gata! Fără jigniri. Facem pace. Te-am întreat... cu cele mai bune intenții. Ar fi păcat să pici pe mâinile... cuiva care nu știe să le folosească așa cum trebuie, spuse Frunza mimând, teatral, îngrijorarea.
- Privighetoarea zâmbi.
- Adevărul e că nu știu unde zbor. Așa, în lume. S-o văd.
- Te invidiez, gălușcă zburătoare. Mi-aș da viața să pot zbura ca tine, peste pădure. Să văd lumea de acolo, de sus. Să fug de furtuni și de ploi, să merg pe fiecare creangă, să zbor contra vântului, să mă ascund în scorburi, să ciupesc căprioarele de pulpe și apoi să zbor iar, cât pot de sus.
- Frunză, măcar tu ai un loc al tău! Ai o casă. Știi cine ești.
- Am pe dracu să mă usuce! Nu știu cine sunt! Eu n-am fost făcut să fiu frunză!
- Nici nu știi cât e de important să te simți acasă... Și tăcerea se lăsă între cei doi pentru câteva clipe.
- Auzi, dar nu-i așa că teaca mea e impresionantă? Întrebă Frunza gânditoare, spărgând tăcerea cu tonul glumeț. Și Privighetoarea râse cristalin, așa cum nu-și mai amintea de când n-o mai făcuse.
- Ar trebui să mă pregătesc de plecare.
- Iar o luăm de la capăt? zise frunza ușor enervată, dar cu un zâmbet șagalnic în glas.
- Păi și ce-ai vrea să fac?
- Fii Pasarea mea.
- Ha! Ha! Și tu ce-ai să-mi fii? Teacă?
- Serios! Unde pleci? Stai aici și iubește-mă.
- Deja? Dar chiar ceri puțin lucru.

– Ha! Ha! Ha! O să mă iubești! Nu mai căuta fericirea în viitor, e lângă tine! Doar că nu vrei s-o vezi.

– Teacă, trebuie să zbor mai departe.

– Mai rămâi o zi. Nu vreau decât să vorbim și să tăcem când trebuie, spuse Frunza, atât de convingător că inima privighetoarei tresări.

II.

Trecuseră însă alte câteva zile. Trei sau poate chiar cinci. Cine să le mai numere? Pasărea se trezea întotdeauna odată cu zorii și pornea în rotocoale tot mai largi și mai îndrăznețe deasupra copacului, însă apoi, până la amiază, se întorcea pe aceeași creangă, povestind tot ce descoperise de sus. În zilele călduroase, aducea în cioc apă rece din izvoare și le picura pe frunză. *“Asta e pentru teacă”*, spunea de fiecare dată. Și Frunza râdea, uneori zgomotos, însă cel mai adesea arăta un zâmbet trist și tăcut. Vorbeau despre orice. Cuvintele veneau firesc și intens, ca o cascadă. În fond, nu erau deloc atât de diferiți. Pasărea se bucura de fiecare zbor în înaltul cerului, căci Frunza îi da parcă aripi.

– Într-o zi o să te iau cu mine și o să zburăm departe, Teacă. O să-ți placă!

– Așa, omoară-mă și tu, glumea Frunza.

– Când o să-mi spui ce te apasă atât de tare? întreba Pasărea cu gingășie.

– Curând, răsuna tăcut, de fiecare dată, răspunsul. Acum mai bine cântă-mi ceva.

– Teacă, nu știu să cânt. Ți-am zis de atâtea ori. N-am glas.

– De ce te minți? Ai glas. Și forță. Le aud pe amândouă, căci sunt în tine! Acolo unde trebuie să-ți recunoști odată și-odată ce ești. Cine ești... Când ai să-ți asumi că nu ești o

vrabie speriată, ci un șoim sălbatic, ai să le găsești.

– Mai bine povestește-mi tu!

– Mai bine ascultă-te, Pasăre! Și cântă! Cu toți demonii și îngerii tăi și cu acel ceva mult mai înalt decât tine. Ascultă muzica din jur și din tine și vezi cât de frumoasă e viața și tu, cât ești de frumoasă prin ea.

– Teacă, tu îți mai ascuți muzica? Eu o aud pe a ta, dar pare că tu nu mai ai urechi. Te lași cotropit de nori și gânduri negre. Păstrezi furtunile în tine și nu vrei să le arunci în afară. Ai uitat să te ascuți pe cer senin.

– Muzica mea nu începe și nu se termină niciunde și tocmai de-asta mă face să zbor. E ca și cum mi-ar cânta stelele și eu aș fi, la rândul meu o stea. E spirit ce mă înalță peste mine însămi, dincolo de orice formă are viața mea. Sigur că o mai ascult... uneori...

– Eu zbor mai greu, Teacă. Dar poate că am să pot, până la urmă...

– Zbori deja. Să nu te uiți în jos!!!

Ziua aceea începuse ca oricare alta, cu razele de soare care pătrundeau printre frunzele copacilor, așa că vietățile fură luate prin surprindere când norii negri și grei de ploaie începuseră a înota unii spre alții, deasupra pădurii.

– Teacă, vine furtuna. Se simte în aer. Crezi că suntem protejați aici? spuse Pasărea și se apropie grăbită de frunză.

– Nimeni nu e protejat de Furtuna asta. Ai face bine să pleci departe, căci ea vine după mine.

– Teacă, exagerezi. Vanitatea ți-a luat mințile. Ce-ar avea Furtuna asta tocmai cu tine?

– Știu ce spun, Pasăre. Fugi! Furtuna asta vine să mă rupă.

Însă Privighetoarea nu-l ascultă. Se cuibări și mai aproape de el și crezu că Frunza bravează iar, ca și până

acum. Se obișnuise și îl privea amuzată. Ploaia se înteti, iar pământul începu să aburească.

Vântul deveni tot mai puternic printre frunzele copacilor, pe care le smulgea cu ușurință și le arunca departe, ca pe ceva de care trebuia grabnic să scape. Frunza se ținea bine, dar vântul o scutura în toate părțile cu așa violență că era greu să nu-i dai dreptate. Părea că Furtuna asta, care scotea sunete înfiorătoare, venise special să rupă frunza cu ură și s-o azvârle în nicăieri.

– Teacă! Ține-te bine! striga Privighetoarea, nevenindu-i să creadă cu ce forță se concentra vântul pe tulpinița Frunzei.

– Mă doare, Pasăre. Mă doare rău!

– Știu, dar rezistă! Poți să o faci!

Furtuna se opri la fel de brusc pe cât începuse și în scurt timp soarele era, din nou, pe înaltul cerului, uscând cu raze tot mai îndrăznețe apa împrăștiată de nori.

– Uf, ce a fost asta? întrebă Pasărea mai mult ca pentru sine.

– A fost ea! A fost Furtuna. Nu e prima dată când vine. Și nici ultima. Nu se va opri până nu mă va smulge.

– Teacă, ce are Furtuna cu tine?

– Vrea răzbunare, Pasăre. Vrea răzbunare. Nu știe că eu... chiar o iubesc.

Inima Păsării fu săgetată de o durere cruntă. Aerul deveni dintr-o dată greu de respirat și cerul, cerul parcă venea tot mai aproape, cu repeziciunea unui fulger, gata s-o strivească printre norii care prindeau culoarea și duritatea metalului.

– O iu... o iubești? Dar cum poți iubi Furtuna? Teacă, oare cum poți iubi ceva ce-ți face atât rău?

– Și eu am făcut rău, la rândul meu, Pasăre. Am fost o frunză plină de sine. Am crezut că mi se cuvine tot. Nu

înțelegi? Am fost o frunză rea! O buruiană, așa cum spui tu.

– Teacă, liniștește-te.

– Nu pot să mă liniștesc! Vine toamna și, odată cu ea, mă voi duce și eu. M-am bucurat din plin de fiecare zi de vară, am sfidat arșița și am crezut că sunt invincibil. Aveam un verde cutezător, eram... Cea-mai-mare-frunză-din-copac. Acum nu prea mai poți face diferența. Au murit aproape toate, uscate și smulse de Furtună. N-am știut că fiecare rază de soare spre care am tins mi-a ars fața. Fiecare ploaie de vară m-a bătut și pe o parte și pe alta și mi-a urâțit sufletul. M-am îndrăgostit pe rând de Stele și de Lună, de Ploaia de vară și de Razele de soare. Odată, odată m-am îndrăgostit de Furtună și am cerut-o de soție. Eu! Cea-mai-mare-frunză-din-copac! Apoi am jurat iubire veșnică unei Raze de soare și, vai, furia Furtunii mi-a secat puterile și mi-a zdruncinat teaca. De atunci se întoarce mereu, mereu să mă sfâșie, să mă rupă. Nu pot să fac nimic, Pasăre. Mă va ucide.

– Of, Teacă, de aici vin tristețile tale? De ce nu mi-ai spus până acum?

– La ce bun?

– O să te ajut să le-nvingi! O să vezi. Sunt aici!

– Pasăre nebună, mai bine vezi-ți de drum. Vine toamna. Eu mor, tu îngheți.

III.

– Ce ai trăit tu, Pasăre, până acum? Nu știi nimic despre viață sau despre iubire. Ai stat ascunsă în cuibul tău și...

– Și ce? Crezi că ochii mei n-au știut să vadă, până acum, cum e lumea? Știu mai multe despre ea decât ai crede.

– Îmmm... Miră-mă!

– Am văzut lumea, Teacă, sau, cel puțin, am văzut suficient din ea încât să nu mă mai mintă nimic. Am văzut cum iarba se apleacă în fața vântului și apoi, în zilele cu soare, crește iar, semeată și fără fire rupte. Am văzut cum vulturii se înalță sus, în nori, și toate vietățile pădurii îi invidiază pentru zborul regal, plin de putere și măreție, dar nimeni, nimeni nu se gândește cât de singure sunt păsările astea în înălțimile lor. Am văzut cum hieele urlă pițigăiat și omoară liniștea din jur de parcă sunt regii pădurii, dar se hrănesc cu stârvuri vâdate de alții, căci n-au curajul unei lupte cu forțe egale. Am văzut cum lupii se adună mereu în haită și vânează fără milă căprioare și cerbi, și-apoi se mârâie unul pe altul la împărțitul prăzii. Am văzut cum cucii își lasă ouăle în cuiburi străine, căci nu știu ce înseamnă asumare și statornicie. Am văzut fluturii de-o zi, care ies din cocon în zori și gustă viața cu așa o poftă nebună, de parcă toată lumea ar fi a lor, căci deși nu știu, ei simt că apusul le este, de fapt, și abisul. Am văzut câini domestici, alungați din satele oamenilor și sălbăticiți în inima pădurii, care atacă haotic și înfometat, căci dacă au cunoscut cândva iubirea, acum o consideră blestem și mușcă din tot ce are viață. Am văzut șerpii cum se târăsc prin iarbă, seducători și mieroși, până își înhață prada cu totul. Teacă, eu știu cum e viața. Cunosc dualitatea a tot ceea ce mișcă, pentru că i-am privit mult timp, din cuibul meu. Toți sunt pradă și prădători, în același timp. Toți stau blocați în rolul lor, învățat de la propria specie și nu se întreabă dacă ar fi mai fericiți altfel. Trăiesc pentru sine, iar instinctul lor n-a învățat să deschidă uși sau să făurească vise. De-asta am plecat, știi? Pentru că menirea mea nu e numai să cânt, doar pentru ca privighetorile asta fac. Eu vreau să zbor

până ajung acasă, vreau să văd, să simt viața și vântul în aripi și apa rece de izvor cum îmi curge în trup, atunci când o beau după o zi arzătoare, și iarba mângâindu-mă, când mă ascund în ea... și... și iubirea... Nu vreau doar să cânt. În fond, nici nu cânt frumos.

– Pasăre, cântecul tău e frumos. Cel mai frumos pe care l-am auzit vreodată. Tu trebuie să cânti. Mereu. Scoate-l din tine, căci muzica ta e îngropată adânc, dar e acolo. O văd în ochii tăi, în pofta ta de viață, în zborul tău tot mai sigur și dâr.

– He, Teacă... mă cam iubești, spuse Pasărea ghiduș.

– Ha! Ha! Pasăre, nu te îmbăta cu apă rece.

Noaptea veni pe nesimțite, cu adieri atât de plăcute, încât liniștea deveni magică. Tăceau, căci orice cuvânt în plus ar fi întrerupt un dialog mai înălțător și mai profund decât cel al cuvintelor rostite. Furtunile Frunzei se mai domoliră pentru că ochii senini ai Păsării vegheau asupra ei. Era bine. Speranța își făcea loc în inimile amândurora și fiecare, tăcut în propriile gânduri, își desena, în minte, curcubeu de fericire încă imposibil de atins.

– De unde ai venit tu, Pasăre, când deja mă obișnuisem cu gândul morții?

– M-ai chemat, Teacă.

– Ha! Ha! Deci eu sunt de vină.

– Nu chiar. Vina o împărțim, căci eu m-am lăsat să te aud. Și, în plus, m-am rugat cerului să te găsească. Acum știu: trebuia doar să zbor.

– Zici tu că așa a fost?

– Sunt convinsă. Uneori, viața îți dă nu ceea ce îi ceri, ci ceea ce ai nevoie. Depinde doar de noi cum păstrăm darurile astea. Nu știu de ce ai apărut tu în viața mea sau invers, nu știu ce trebuie să învăț de la tine sau invers, dar simt că ai ceva... ceva pe care trebuie să-l privesc așa